

strengt efterrettelig, saa havde Madammen til Gengæld været trofast for dem begge, skønt det i hendes unge Dage ikke havde manglet hende paa Forlokkere. Dersom man kunde tro Rygtet, havde endog en af Hoffets Prinser, der altid gik paa Rov efter unge Nyboderskoner, hvis Mænd var paa Langfart, en Aftenstund passet hende op paa Hjørnet af Haregaden og, efter at have givet sig tilkende for hende, gjort hende et galant Tilbud. Hun havde nejet og slaaet Øjnene ned og derpaa stiltiende fulgt ham hen i en af de mørke og ensomme Alleer bag Volden. Men her i Ensomheden havde hun pludselig lagt den lille, visne Højhed over sit Knæ og af sit gode Hjerte givet ham en Endefuld, der ikke netop var den første Revselse, nogen krænket Nyboderskone havde tildelt ham, men sikkert nok den kraftigste.

Den medborgerlige Anseelse, dette aldrende Ægtepar nød, var da af gammel Dato, og deres Hjem var endnu et yndet Samlingssted for adskillige af Nyboders Standspersoner. Ikke i mange Nybodershuse udfoldedes der en Selskabelighed som hos de to Gamle i Hjertensfrydgade. Foruden de sædvanlige Kirkehøjtider og saadanne Bods- og Bededage, som overalt i Kristenheden festligholdes med fed Mad og varm Punsj, fejrede de en lang Række Familiebegivenheder og aarlig tilbagevendende Mærkedage af privat Natur. Der var saaledes Aarsdagen for Kanarifuglen Peters Indlemmelse i Familien; der var Mindefesten for Højbaadsmandens Storetaa, som engang for mange Aar siden var bleven bortklippet paa Grund af Benedder. Men frem for alt var der Madam Olufsens Kopsætningsdag, der indtraf hen paa Foraaret, naar Varmen kom i Luften, og som indlededes med en stor Chokoladefrokost for Barberen, som udførte Operationen.

Selskabet bestod ved disse Lejligheder altid af de samme syv-otte gamle Venner af Huset, som nu i mere end fyrretyve Aar havde fejret betydningsfulde Familiebegivenheder hos hinanden, nemlig: pensioneret „Obertømmermand“ Bendtz fra Tulipangade, pensioneret Kvartermand Mørup fra Delfingade, Overkanoner Jensen og Bolteslager Fuss fra Krokodillen, alle med Madammer. Heller ikke Festlighedernes Forløb havde i den sidste Menneskealder undergaaet nogen næneværdig Forandring. Naar Gæsterne var bleven samlet i Gaardværelset, aabnede Højbaadsmanden Døren ind til „Salen“, hvor Bordet stod dækket, og bød Selskabet tilbords med den staaende Vit-